

Rugpjūčio 3-ioji.

Ir vėl aš Orval vienuolyne, į kurį atvažiuoju kiekvieną rugpjūtį jau 32 metus. Kregždės vis dar darbuojasi, dainuoja, skraido ir krykštauja savo tyrą gyvenimo džiaugsmą. Kiekvienais metais, pavasarį, jos sugrįžta iš

Afrikos, o rudenį, tarp vienuolyno sienų sulipdę lizdus ir užauginę jauniklius, vėl palieka viską. Prisipažįstu – čia aš esu laimingas. Dėkoju už šią ramybės vietą, kurioje, nepaisant daugybės atvykstančių pailsėti svečių, viešpatauja šviesi, tačiau gili tyla. Nėra telefono, nėra laikraščių, nė žodžio iš mūsų vargano pasaulio su visu jo nerimu ir smurtu, tik tobula tyla su vienuolyną supančiais nuostabiais medžiais ir dviem tvenkinyje plaukiančiomis, gal tiksliau dingiai slystančiomis, gulbėmis. Savo ilgais kaklais ir įspūdinga laikysena jos atrodo tikrai karališkai.

Man reikalingas šis atsinaujinimo laikas

Daug gaunu iš maldos ir liturginių valandų vienuolyno bažnyčioje kartu su vienuoliais, kurių šiemet daugiau. Kai lauke per karštą, aukštą abatijos bažnyčia yra vėsi atgaivos vieta. Šios trys savaitės man padeda išsilaisvinti, pagyti nuo visų metų streso. Turiu daug laiko dėkoti Dievui už savo gyvenimą ir visa, ką gavau per tą daugybę metų, taip pat daug laiko pasivaikščioti miške. Man reikalingas šis atsinaujinimo laikas. Rugsėį būsiu dar vienais metais vyresnis ir, nepaisant 89 metų, mano sveikata, ačiū Dievui, dar laikosi. Gydytojai su Odilės, mano angelo sargo, pagalba prižiūri mane.

Arkos ir Tikėjimo ir Šviesos bendruomenės vis dauginasi ir, viluosi, stiprėja, nepaisant iššūkių, krizių ir visokiausių kančių. Dievas globoja kaime. Nebuvau Belfaste dideliame tarptautiniame Arkos susitikime, tačiau daug girdėjau apie jį, taip pat žiūrėjau jo vaizdo įrašus. Kokia nuostabi malonė ir džiaugsmas! Ačiū Patrikui ir Eilyn už penkerius metus, per kuriuos jie su išmintimi prižiūrėjo federaciją. Bei džiaugiuosi Stefanu ir Steisi – dabar jie naujieji Tarptautinės Arkos lyderiai.

Taip, Dievas globoja mus visus, nes Jis nori matyti vargšus ir silpniausius įjungtus į žmonijos šeimą. Jie turi savo užduotį ir tai svarbi užduotis: iš naujo sužavėti žmoniją ir atkurti viltį pasaulyje, kuris, dėl smurto ir baimės, kartais toks nerimastingas ir nepatvarus.

Paskutiniaisiais metais didžiausias mano gyvenimo džiaugsmas yra bendruomenė mano namuose Troly. Koks džiaugsmas būti tarp tokios daugybės brolių ir sesių, kai kuriuos jų pažįstu jau daugiau nei 40 metų. Tai tikras Dievo buvimo ženklas. Taip pat Ferma yra mano džiaugsmas. Joje vedu rekolekcijas ir pasakoju žmonėms apie Jėzų, romų ir nuolankios širdies, atėjusį sutaisyti mus vienas su kitu. Darbuotis dėl vienybės – tai darbuotis dėl taikos.

Darbuotis dėl vienybės – tai darbuotis dėl taikos

Vedžiau daug rekolekcijų Tikėjimo ir Šviesos nariams. Įsiminė viena grupė, kuri subūrė draugėn Tikėjimo ir Šviesos bendruomenes iš tarpusavy konfliktuojančių šalių Rusijos ir Ukrainos. Rekolekcijų pradžioje ukrainiečiai truputį nerimavo dėl šio susitikimo su rusais, tačiau diena po dienos vienybė skleidėsi ir paskutinę dieną, per išsiuntimo šventę, jie kartu šoko. Nors dabar daugiau nekeliauju, džiaugiuosi leisdamas šaknis kasdieniame gyvenime ir tai išgyvendamas kartu su savo broliais ir seserimis.

Ir žinoma, aš vis dar rašau! Rugsėjo pradžioje pasirodė mano nauja knyga prancūzų kalba, tikiuosi greitai ji bus ir kitomis kalbomis. Jos pavadinimas „Girdimas šauksmas“. Dėkui François-Xavier Maigre, kuris labai daug padėjo man rašant. Ar nėra daugybės žmonių šauksmo, kurie jaučiais apleisti, atstumti ar neturintys gyvenimo tikslo ir belaukiantys kokių nors gerų žinių? Ši knyga pasakoja apie mano asmeninę kelionę per visus šiuos ilgus metus, prieš Arką ir su Arka, ir šio dvasingumo atradimus, išgyventus ne tik su žmonėmis, turinčiais negalią, bet ir su visais tais, kurie yra silpni ir pažeminti, kurie yra atmesti ir laikomi nevertais. Priešingai, atrandame, kad jie mus perkeičia, sužmogina ir patraukia arčiau Dievo, kai su jais gyvename nuoširdžioje bendrystėje.

Taip pat šioje knygoje apmąstau žmonijos evoliuciją. Kur mes einame? Ar galime tikėtis taikos vieną dieną? Žinoma, yra daug naudos iš komunikacijos, bet kur yra žmonijos atsinaujinimo ženklai? Susidariau įspūdį, kad gimsta nauja viltis visuotiniu lygmeniu, ypač tarp daugybės jaunų žmonių, – atverti širdis kiekvienam žmogui, kiekvienoje kultūroje.

Daug žmonių dirba, kad mūsų planeta išliktų taikos, o ne griovimo, vieta, vieta, kur ir toliau galėtų klestėti skirtingų rūšių gyvenimai. Jie nori dirbti dėl taikos, neprievartos ir vienybės. Galbūt ši taikos paieška – tik lašas vandens prieš verdančius prievartos ir baimės vandenį, tačiau šis lašas tikrai yra. Jis atskleidžia daugybės žmonių troškimą atrasti naują sugyvenimo kelią. Galbūt beprotiško individualizmo laikas menksta užleisdamas vietą gyvenimui, kur žmonės įsipareigoja vienas kitam. Aš sujaudintas tų naujų bendruomenių, atsirandančių Paryžiuje ir visoje Prancūzijoje, kur gatvės žmonės gyvena su savanoriais (Draugystės asociacija, Lozorius asociacija). Jie gydo ir perkeičia vieni kitus.

Tai truputį panašu į viduramžių Pranciškų Asyžietį, kuris buvo perkeistas pradėjęs gyventi su raupsuotaisiais. Jis perkeitė juos ir pats buvo jų perkeistas. Jėzaus vizija yra skelbti gerąją naujieną vargšams. Ši geroji naujiena nėra piniginė dovana, bet draugystės, atskleidžiančios, kad jie yra vertingi ir svarbūs, dovana. Šios bendruomenės vizija – ne tik gyventi po vienu stogu, bet ir gyventi turint bendrą tikslą ir misiją. Ar ši vizija vis labiau ir labiau neatsiranda kai kuriose darbovietėse, klinikose, socialinėse tarnystėse, norinčiose veikti kaip bendruomenės, kuriose sprendimai priimami drauge ir kur kiekvienas asmuo, nuo laiptelių viršūnės iki apačios, laikomas reikšmingu ir gerbiamas kaip svarbus?

*Daug žmonių dirba,
kad mūsų planeta išliktų taikos,
o ne griovimo, vieta*

Tai reikalauja, kad vadovai veiktų tarnaudami dėl misijos, o kartu ir dėl kiekvieno asmens, nesvarbu kokios kultūros, religijos ar politinės pasaulėžiūros jis būtų, gerovės. Taip šis taikos lašelis išsiskleis ir išsiplės per bendruomenės gyvenimą, kai kiekvienas šiltai priima kitą kaip savo brolių ar sesę, mokosi atleisti, susitaikyti vienas su kitu. Kad tai įvyktų, reikia dvasingumo, einančio gilyn, kaip gyvos energijos, kuri skatina mus tikrai mylėti kitus, net jei tie kiti gali būti mūsų priešai.

Svajoju, kad išsipildytų Izaijo pranašystė, užrašyta 11 skyriuje, apie taikos metą kai „vilkas viešės pas avį, leopardas gulsis su ožiuku. Veršis ir liūtukas gansysis kartu, – juos prižiūrės mažas vaikas. Karvė ir lokys bus kaimynai, kartu gulės jų jaunikliai. Liūtasės šiaudus kaip jautis. Kūdikis žais prie angies lindyinės, mažylis kiš ranką į gyvatės urvą. Visame mano šventajame kalne nebus vietos jokiai skriaudai nei jokiai niekšybei, nes žemė bus kupina Viešpaties pažinimo, tarsi jūros vandenų apsemta.“

Taip, mums reikia svajoti, tačiau turime ir drauge dirbti dėl didesnės vienybės kiekvienoje bendruomenėje, kiekvienoje šeimoje, kaimelyje ir bendrovėje, ir pan.

Kita knyga pasirodys rugsėjo 15-ąją: tai labai trumpa „Bendruomenė: atleisti iš švėsti“ versija. Kiekviena ištrauka iliustruota Sean O'Brien, kuris

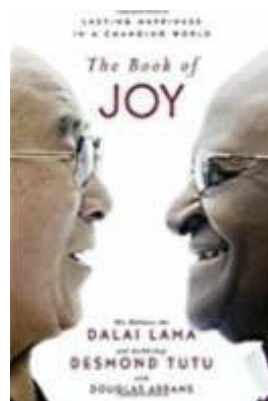

vaizdais pagavo esmę. Puiki ir linksma, ne tik tiems, kuriems sunkiau skaityti! Ačiū Seanui už nuostabius piešinius ir draugystę.

Režisieriaus Randall Wright filmas „Vasara miške“ apie Val Fleury namus Trolly ir Arką Betliejuje buvo rodomas keliuose Britanijos kino teatruose. Didelė sėkmė, gerai priimtas kritikų. Jis parodo Arkos žmones visame jų grožyje ir paprastume. Tikiuosi, kad greitai jis bus rodomas ir kitose šalyse. Ačiū Randallui, kuris taip subtiliai sukūrė filmą, siekdamas mūsų visuomenei atskleisti, kad žmonės, turintys negalią gali mums padėti labiau žmogiškai gyventi.

Filmo rodymo Londone proga su dviem filmo žvaigždėmis Celina ir Davidu iš mano namų, nuvažiauvau susitikti su karaliene Elžbieta. Buvau labai sužadintas šios moters, kuriai jau 90, ir kurią pažįstu nuo tada, kai jai buvo 21-eri. Tada buvau jaunas karininkas Britų kariniame laive, plukdžiusiame jos tėvus, karalių Jurgį VI ir jo žmoną, į Pietų Afriką. Kelionė truko 17 dienų į vieną pusę ir dar 17 dienų atgal. Karalienė Elžbieta nepaprasta moteris, priimanti ir mylinti, su tikra išmintimi. Jau 65-erius metus ji karaliauja su didžia meile ir pareigos jausmu Dievui ir savo šaliai.

Šiuo metu skaitau knygą apie Dalai Lamos ir Desmond Tutu, dviejų vyresnių nei 80 metų vyrų, savo gyvenimuose daug iškentusių dėl politinių krizių Kinijoje ar Pietų Afrikoje, susitikimus. Matau, kad gailestingumas yra budizmo širdyje: per meditaciją ir rūpestį kiekvieno žmogaus,

ypač labiausiai kenčiančio ir labiausiai atstumto, gerove kiekviename asmenyje lėtai bręsta gailestingumas. Ar tai nėra ir Evangelijos širdyje? „Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas“ (Lk 6, 36).

Dalai Lama sako, kad kiekvieną rytą atsikėlus pirmieji jo žodžiai yra palaikymo ir pagalbos kenčiantiems žmonėms žodžiai. Turiu daug pasimokyti iš jo. Galbūt, kai išgirstame apie tragedijas, kančią, nelaimes ir išpuolius mūsų visuomenėje, nors trumpą laiką galime pabūti bendrystėje su kenčiančiais žmonėmis. Ši bendrystė gali tapti malda, padedančia kenčiantiems, palengvinančia jų skausmą.

*Galbūt nors trumpą laiką
galime pabūti bendrystėje su
kenčiančiais žmonėmis.*

Rugpjūčio 20-oji.

Tęsiu laišką iš Taizė – labai gyvos bendruomenės, 1940 metais įkurtos Roger Schütz; kuris troško sukurti protestantinę vienuolinę bendruomenę, atvirą ir kitų Bažnyčių žmonėms. Bėgant metams ji tapo didele ekumenine bendruomene (dabar yra virš šimto įsipareigojusių brolių), priimančia ieškančius jaunos žmones. Ir šis jaunimas atvyksta ne tik iš Europos, bet ir iš viso pasaulio. Rugpjūčio pabaigoje du tūkstančiai jaunuolių nuo 18 iki 30 metų atvyko į Taizė. Kiekvieną dieną yra trys ilgi maldos laikai, rytais apmąstymai grupelėse ir konferencijos popiet. Kelis sykius ir aš kalbėjau. Vieną apie Arkos esmę: susitikimą su labai kitokiu nei mes asmeniu, perkeičiančiu mus. Ir kitą, su musulmonu, apie Visagalį Dievą, kuris yra ir labai nuolankus, ir apie Dievo kūrybos būdus. Esu labai paliestas tokios daugybės jaunimo, ieškančio Dievo ir naujos savo gyvenimo prasmės.

*Ramybė ir meilė kiekvienam,
Žanas*